

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/182/2019
Identifikačné číslo spisu:	8107221908
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8107221908.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. C., bývajúceho v H., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec, s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdeho 791/17, proti žalovanej Petit Press, a.s., so sídlom v Bratislave, Nám. SNP 30, zastúpenej advokátskou kanceláriou PALŠA A PARTNERI spol. s r.o., so sídlom v Prešove, Masarykova 13, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/273/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 1. augusta 2017 sp. zn. 4Co/33/2016, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou na Okresnom súde Prešov (ďalej ako „súd prvej inštancie“) sa žalobca domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia uverejniť v denníku SME - Východ ospravedlnenie v tomto znení: „Vydavateľ denníka SME - Východ sa týmto ospravedľňuje H. C. za nepravdivú informáciu o tom, že bol obvinený z brania úplatku zverejnenú v denníku SME - Východ dňa 21. septembra 2004 v článku „Prešovského policajta zatiaľ neprepustia“. Informáciu sme zverejnili bez toho, aby sme disponovali dôkazmi o jej pravdivosti alebo hodnovernosti.“ Taktiež žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 9.958,18 eur a náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 19. októbra 2012 č. k. 10C/273/2007-543 žalobu žalobcu zamietol, rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť trovy štátu vo výške 94,23 eur na účet Okresného súdu Prešov v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po zrušení a vrátení veci Krajským súdom v Prešove (ďalej ako „odvolací súd“) riešil otázku konfliktu ústavného práva fyzickej osoby na zachovanie jej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena s článkom 17 Listiny základných práv a slobôd ako aj článkom 26 Ústavy SR, ktorý chráni slobodu prejavu a právo na informáciu. V danom prípade prihliadol na

skutočnosť, že žalovaným subjektom bolo verejnoprávne médium, pričom aj v rámci rozhodnutí a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, je chránené právo novinárov na šírenie informácií o veciach verejného záujmu za predpokladov, že jednajú v dobrej viere a na presnom skutkovom základe a poskytujú spoľahlivé a presné informácie v súlade s novinárskou etikou. Uviedol, že v konaní neboli preukázané skutočnosti, že by žalovaná prostredníctvom svojich novinárov nekonala v dobrej viere a neposkytovala informácie v súlade s novinárskou etikou. Ako bolo vyššie naznačené, žalovaná informovala o skutočnostiach týkajúcich sa verejného záujmu, ktoré sú nutné v demokratickej spoločnosti pre zachovanie základných demokratických hodnôt, pričom vychádzala z oficiálneho zdroja. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Terna c/a Taliansku, R-VS, 06.05.2003, či vo veciach Lindon, Odchakovsky-Laurenc a Juli c/a Francúzsku, R-VS, 22.10.2007 alebo Pedersen a Baadsgaard c/a Dánsku, R-VS, 17.12.2004. Dôvodil, že pokiaľ zvažoval konflikt medzi týmito ústavnými právami, teda právom na slobodu prejavu a právom na ochranu osobnosti, bral do úvahy aj skutočnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním, a teda že žalobca bol osobou, ktorej sa médiá venovali dlhodobo aj pred zverejnením článku v denníku žalovanej a rodina, známi a príbuzní vedeli nepochybne už z iných informačných zdrojov o trestnom stíhaní žalobcu. Žalobca podľa názoru súdu prvej inštancie výsluchmi svedkov nepreukázal to, že práve zverejnením tohto článku došlo k takému hlbokému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že článok v denníku SME bol len ďalším v sérii článkov, ktoré predtým už vyšli v iných mienkotvorných médiách, a ktoré sa venovali vzneseniu obvinenia voči žalobcovi, čím mal súd prvej inštancie za to, že sa nejednalo o ojedinelý zásah, či prípad, ktorý by odôvodňoval iné právne posúdenie vo vzťahu konfliktu spomínaných ústavných práv. V konaní bolo preukázané, že tieto informácie vyšli už aj v denníkoch PRAVDA a Národná obroda, pričom ani v týchto prípadoch nemožno hovoriť o tom, že sa jedná o bulvárne médiá. Jedná sa o mienkotvorné denníky, podľa názoru súdu minimálne na úrovni denníka žalovanej. Konštatoval, že vypočutí svedkovia poukázali iba na ďalšie zhoršenie vzťahov so žalobcom, pričom na tieto skutočnosti potom poukazovali aj v ďalších konaniach, ktoré sa týkali hlavne sporu s Televíziou Markíza, ktorá následne odvysielala reportáže ohľadom žalobcu, kde títo svedkovia opätovne potvrdili, že opäť došlo k zhoršeniu týchto vzťahov. S prihliadnutím na tieto skutočnosti preto súd prvej inštancie považoval výpovede týchto svedkov za účelové. Záverom uviedol, že pokiaľ bola žaloba zamietnutá v časti o zverejnenie ospravedlnenia, nebolo možné priznať ani právo na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Čo sa týka postavenia žalobcu, nakoľko bol členom Policajného zboru SR, súd dospel k záveru, že ako policajt, a teda verejný činiteľ, je u neho znížený priestor súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany jeho osobnostných práv. Aj túto skutočnosť bral súd prvej inštancie do úvahy pri hodnotení konfliktov dvoch týchto ústavných práv. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania mal súd prvej inštancie za to, že táto nie je dôvodná, nakoľko začatie plynutia premlčacej doby nastalo podaním návrhu na súd, teda nie až pripustením zmeny petitu. O povinnosti žalobcu nahradiť trovy štátu bolo rozhodnuté podľa § 148 ods. 1 O.s.p., kedy v konaní bolo vyplatené svedočné vypočutým svedkom vo výške 94,23 eur, a preto podľa výsledku konania je povinný nahradiť tieto trovy štátu žalobca.

3. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 1. augusta 2017 sp. zn. 4Co/33/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj uplatnenými odvolacími námietkami, zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil v zhode s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu v uznesení č. k. 4Co/60/2011-473 zo dňa 20. januára 2012. Uviedol, že skutkový stav vo veci sa nezmenil ani po zrušení rozsudku a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie po skutkovej aj právnej stránke. Vo vzťahu k námietke žalobcu však doplnil, že pri strete práva na ochranu osobnosti v konaniach a slobody prejavu je kľúčovou otázkou intenzita zásahu do jedného základného práva, ktorá sa pomeruje s mierou uspokojiteľnosti druhého práva v kolízii, pričom intenzita zásahu a miera uspokojenia nadobúdajú jednu zhodu. Uviedol, že súd prvej inštancie túto kolíziu správne vyhodnotil nielen z pohľadu rozhodovania všeobecných súdov, ale aj z pohľadu rozhodovania Ústavného súdu Slovenskej republiky, vrátane rozhodovacej praxe a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Na základe správnych skutkových záverov vec správne právne posúdil. Uplatnená námietka nesprávnych skutkových záverov preto nebola

dôvodná. Vo vzťahu k námietke žalobcu ako príslušníka policajného zboru a jeho posúdenia ako verejného činiteľa odvolací súd uviedol, že je nesporné, že žalobca v čase publikovania článku žalovanou bol príslušníkom policajného zboru a ako verejný činiteľ si musel byť vedomý toho, že je vystavený pozornosti verejnosti, ako aj musí akceptovať výkon práva na informácie zo strany verejnosti minimálne v takom rozsahu v akom svoje ústavné a zákonné právomoci vykonávajú na verejnosti, t. j. v styku s verejnosťou. Uviedol, že vznesenie obvinenia zo spáchania trestnej činnosti verejného činiteľa je nepochybne vecou verejného záujmu a u osôb verejného záujmu dochádza preto k zníženiu ochrany ich súkromnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv. Poznamenal, že aj na túto skutočnosť súd prvej inštancie správne poukázal. Navyše odvolací súd zdôraznil, že predmetom konania bolo namietané zverejnenie informácie ohľadne vzneseného obvinenia okrem iného aj z trestného činu brania úplatku, čo pravdivé nebolo, avšak v konaní bolo jednoznačne preukázané, že informácia bola žalovanej poskytnutá orgánom verejnej moci - Tlačovým odborom Ministerstva vnútra SR a v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 107/2010 od vydavateľa periodickej tlače nemožno požadovať, aby selektovali informácie získané od štátneho orgánu, na ktoré sa mohli s dôverou spoliehať, pretože sa tým upiera právo verejnosti na úplné informácie o veciach verejného záujmu. Nielen denník žalovanej, ale aj iné denníky ako Pravda, Národná obroda a to ešte pred zverejnením článku žalovanej v denníku Sme - Východ zverejnili tú istú informáciu s totožným obsahom vo vzťahu k žalobcovi, a preto je nepochybné, že išlo o informáciu nespracovanú s obsahom vydaným príslušným orgánom verejnej moci. Odvolací súd konštatoval, že žalobca v konaní nenamietal, že v predmetnom článku boli použité jeho osobné údaje týkajúce sa mena a priezviska, na čo poukázal v odvolaní, ako aj súvisiace rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré sa týkali uvedenia osobných údajov. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP a poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Uviedol, že odvolací súd v rozpore s ustálenou rozhodovaciu praxou všeobecných súdov a dovolacieho súdu nebral do úvahy dovolateľom predložené argumenty, vyhodnotil ich ako neopodstatnené a nevenoval im náležitú pozornosť a nesprávne právne posúdil reálne zadokumentovaný skutkový stav. Uviedol, že odmieta hodnotenie odvolacieho súdu, že v konaní nebolo namietané zo strany dovolateľa, že v predmetnom článku boli použité jeho osobné údaje, čím došlo k sťaženiu jeho profesijného života a preto má za to, že zásah do jeho práv bolo potrebné skúmať komplexne a nerozdielne. Záverom uviedol, že v predmetnom konaní absentuje zhodnotenie dôkazov a teda má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Poukázal tiež na to, že v čase publikácie článku nebol v riadiacej funkcii v rámci policajného zboru. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná. Uviedla, že súd prvej inštancie vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy a pri rozhodovaní správne vyhodnotil spor, pričom vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania v tomto konaní. Uviedla, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd vec správne právne posúdili a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutie, pričom k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedošlo.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c / náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Dovolateľ v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo tým, že súdy oboch inštancií nesprávne právne vyhodnotili dôkazy vykonané v konaní ako aj, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti, dovolací súd uvádza a v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z

ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, čím tak dovolací súd má za to, že konanie nebolo postihnuté vadou podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa neprávneho vyhodnotenia dôkazov dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

17. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa žalobcu riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa odvolací súd odklonil, riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená.

18. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Ak však dovolanie aj po zameraní sa dovolacieho súdu na jeho obsah (§ 124 CSP) zostáva naďalej nejednoznačné alebo nejasné v tom, že z neho nemožno s istotou usúdiť, ktorú právne významnú otázku mal dovolateľ na mysli, je potrebné mať na zreteli, že právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v ustanoveniach CSP nedáva žiadny priestor pre uplatnenie domnienok alebo dedukcií dovolacieho súdu alebo jeho dohadov o tom, ktorú z viacerých právnych otázok riešených prvoinštančným a odvolacím súdom mal dovolateľ (jeho advokát) na mysli pri formulovaní dovolania.

19. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa dovolací súd riešil nesprávne.

20. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnu otázku, ktorú dovolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

21. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru dovolací súd odklonil, resp. ktorú otázku posudzoval rozdielne, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže ale najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a dovolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

22. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd tak dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.